

Přežil?

Pomalu jsem začínala otevírat oči, šlo to ztěžka, ale když jsem je otevřela, zjistila jsem, že ležím na posteli v menším, bíle vymalovaném pokoji. Vůbec jsem nevěděla, co tady dělám a co se vlastně stalo.

V tu chvíli se začaly otevírat dveře a do pokoje vstoupila zdravotní sestřička a doktor, tím jsem usoudila, že jsem v nemocnici, ale co tady dělám? Doktor přišel k mojí posteli a spustil již každému známou větu: „Tak jak vám je, paní Nováková?“ Nevěřela jsem, co odpovědět, a tak z mých úst vyšla jediná, pro mě momentálně nezodpovězená otázka: „Co tady dělám?“ Doktor se na mě soucitně podíval a pak začal: „Přivezla vás k nám záchranná služba, ve vašem domě začalo hořet, máte velké štěstí, že jste vyvázla jen s lehkými popáleninami. Ale ve vašem domě nebyl nikdo nalezen, vy žijete sama?“ „Vůbec na nic si nevzpomínám, jak je možné, že nikdo nebyl nalezen? Se mnou v domě žije už jen můj čtyřnohý přítel, který se k mému domovu přitoulal krátce po smrti manžela.“

Zranění nebyla vážná, a tak jsem za tři dny mohla jet domů. Nyní budu bydlet u své dobré přítelkyně a sousedky. Když jsme zastavili před mým novým domovem a já viděla ten svůj předchozí, který lehl popelem, opět jsem začala brečet a hlavně vzpomínat na Maxe, svého čtyřnohého miláčka. Nikdo o něm nemá žádné zprávy, ani hasiči nic nevěděli, prostě zmizel beze stopy...

O MĚSÍC POZDĚJI

Každý den se procházím okolo svého bývalého domova a nemůžu přestat myslet na milovaného Maxe. Momentálně opět obhlížím ty ohořelé trosky, když vtom začne pršet. „Ale ne!“ zakleji do prázdna. Už se chci otočit a vyrazit domů, ale přede mnou se něco mihne. Zaostřím zrak, který už také není nejlepší. A co to nevidím? Černou, malou a chlupatou kuličku, nápadně podobnou mému Maxovi. Kleknu si k nebohému zvířeti, které se choulí ke zbytku zdi a klepe se zimou. Tvoreček pomalu zvedne hlavu a zadívá se mi do očí. „Ach ano, ty jsi můj Max! Ani nevíš, jak se mi po tobě stýskalo!“ začnu se radovat jako malé dítě. Max mezitím oslintával moji tvář. „Ty jsi mi ale chyběl!“ Když se naše oči střetly, najednou se mi vybavilo, co se vlastně stalo.

Bylo přibližně 17:00 hodin. Zrovna jsem dala do trouby prozatím neupečené muffiny a usadila jsem se do pohodlného křesla. Matně si vzpomínám, že v ten osudný den bylo neustále zataženo, odpoledne už byla zcela tma. Jelikož už nejsem nejmladší, usnula jsem. Probudil mě nepříjemný zvuk hlásiče požáru a štěkající Max. Byl velice cítit kouř a okolo mě šlehalý plameny. Nedalo se dýchat a tak jsem upadla do bezvědomí. Vzpomínám si jen na křičící hasiče, kteří se mne snažili zachránit. Poté pouze tma.

Paní Nováková se opět začala radovat ze života a s Maxem spolu žili šťastně až do smrti.